

[Hasle.]

der skal ned sættes, har faaet en rigtig Sammensætning, og jeg mener heller ikke, at den Magt, der gives det over for Pressen, er for vidtgaende. Jeg synes, det er meget beskeden, at det kun er Oplysninger af faktiske Forhold, der kan forlanges korrigeret, og kun med de bestemte Indskrænkninger, som foreslaas i Lovforslagets § 9.

Et særligt Spørgsmaal, som jeg tror man ikke kan undlade at komme nærmere ind paa i Udvalget, er Spørgsmaalet om Ansvar for Pressens Radioavis. Der er sikkert et Problem der, som ikke er saa ganske ligetil, og som sikkert egner sig til Forhandling i Udvalget.

En Presselov er jo en af Hovedhjørnenene i et demokratisk System, og det er derfor nødvendigt meget nøje at overveje Ordene i en saadan Presselov. Jeg vil derfor haabe, at der gives god Tid til virkelig at faa Tingene gennemdrøftet, for det er ikke saa forfærdelig let at overveje alle Konsekvenser saadan ved at læse Lovforslaget igennem enkelte Gange; det er noget, som kræver en dybtgaaende Overvejelse, og jeg vil derfor haabe, at vi i det Udvalg, som forhaabentlig bliver nedsat, faar virkelig Tid til at gennemgaa Lovforslaget.

Ud fra disse Forudsætninger kan jeg anbefale dette Lovforslag og ligeledes det Forslag, som knytter sig dertil, om de ændrede Vidneregler, til en velvillig Behandling her i Tinget.

A. M. Hansen: Som det fremgaar af den højtærede Ministers Fremsættelsestale og af Bemærkningerne til Lovforslaget, har Tanken om en ny Presselov til Afløsning af den nugældende Gang paa Gang været fremme i de sidste 30 Aar. Naar der til Trods derfor først nu foreligger et Forslag til en ny Presselov til Afløsning af Loven af 1851, kan Aarsagen dertil naturligvis være den allerede nævnte, at den gamle Lov har vist sig gennem Tiderne at være god nok; men man fristes ogsaa til at sætte det i Forbindelse med, at Kravet om Ytringsfrihed og Pressefrihed er dybt forankret i det danske Folks Sind, saa at hver Gang Rygter om en ny Presselov har hævet sig, er disse særlig fra Demokratiets Side blevet mødt med Ængstelse for, at en saadan skulde kunne medføre Indskrænkning i Ytringsfriheden.

Grundlovsfædrene fastlagde i stærke, klare Ord denne Menneskeret i den første Grundlov, hvori det herom hedder:

„Enhver er berettiget til paa Tryk at offentliggøre sine Tanker, dog under Ansvar for Domstolene. Censur og andre

forebyggende Forholdsregler kan ingen Sinde paa ny indføres.“

Det er betegnende, at denne Paragraf uændret fra den første Grundlov er gaaet over i de efterfølgende, og den vil sikkert ogsaa gaa uændret over i den kommende nye Grundlov. Hvad enten man ser tilbage i vor politiske Historie og ser paa, hvad Pressefriheden og Ytringsfriheden betød for Demokratiet i dets Kamp mod Provisorier, Bagstræb og Reaktion, eller man tænker paa, hvad der nu i Tiden sker i Verden uden om os, saa forstaar man, at Ængstelsen for en Beskæring af Pressefriheden kan opstaa, naar Tankerne om en ny Presselov føres frem. Det er derfor glædeligt at kunne fastslaa, at det er lykkedes den højtærede Minister i Samarbejde med de forskellige Presseorganisationer at forme et nyt Forslag til Lov om Pressens Brug, der, som Ministeren selv siger i sin Fremsættelsestale, ikke betyder et Brud med den nedarvede Ansvarsordning, men kun en Tillem্পning af denne, et Forslag, der hverken rummer et direkte eller et indirekte Angreb paa Pressefriheden. Det foreliggende Lovforslag kan derfor med Rette betegnes som en å jour-Føring af den bestaaende Presselov, svarende til de Forhold, hvorunder Pressens Gerning øves i vor Tid.

Lovforslagets enkelte Bestemmelser er saa grundigt belyst af den højtærede Minister i Fremsættelsestalen, at jeg skal nøjes med at omtale nogle enkelte Bestemmelser, som efter min Mening har særlig Interesse. Der er Bestemmelserne om Straamandsuvæsenet, som hindrer den virkelig ansvarlige i at skyde et Strafansvar over paa en Mand, der f. Eks. for Betaling vilde paataage sig det Ansvar, der i Virkeligheden paahviler den ansvarshavende Redaktør eller Forfatter. Dette er en Renlighedsbestemmelse, som ingen hæderlig Forfatter eller Redaktør kan indvende noget imod.

Stærkest vil, som allerede sagt, Interessen samle sig om Bestemmelserne i § 9, den nye Berigtigelsesparagraf, der fastslaaer Berigtigelsesret for Borgerne over for faktisk urigtige og for dem skadelige Meddelelser i Bladene. Har et Blad offentliggjort Oplysninger af faktisk Karakter, som er egnet til at paaføre en Person ikke uvæsentlig Skade i økonomisk Henseende eller i Offentlighedens Omdømme, har han Ret til i det paagældende Blad at faa optaget en Berigtigelse. Fra mange Sider vil man hævde, at denne Ret har man allerede efter nugældende Praksis, i hvert Fald i alle anstændige Blade, men nu indføres Regelen altsaa i Loven. Berigtigelsen skal begæres